

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 769

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

| 27 juny 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

La formació del poble

Una de les coses que fa més pena, quan hom ha de tractar qüestions obreres amb els dirigents d'organitzacions sindicals, és el baix nivell que, a través dels mateixos, endevina en els seus representants. L'analfabetisme de primer grau ha planat durant molts anys en el seu esperit. I quan ara es va vençant aquesta malura, s'observa amb molta facilitat que hom es troba davant d'una altra malura tan greu com la primera, davant l'analfabetisme de segon grau, que és pitjor que l'altre. Qui, sabent llegir, no sap el que ha de llegir, i qui, sabent llegir, no s'empassa més que la lletra de tots els falsejaments de la veritat i de la lògica, sofreix un mal molt més greu que el qui pateix el de l'analfabetisme ordinari.

I quan hom veu el nivell baixíssim de cultura a què són reduïts els dirigents sindicalistes, dedueix quin és el valor dels seus representats i la susceptibilitat enorme d'entabanament a què es troben subjectes, per dissort.

L'educació cristiana d'altres temps havia donat un contingut seriós de virtuts morals i de formació de caràcter als nostres estaments populars. Tot això ha caigut, sobretot en els grans conglomerats urbans, i ara tot és voler regular per la cultura (que no existeix en la gran majoria del poble), pel dret (que sense la moral és norma insuficient per a viure), i, en últim extrem, per la força del nombre (que no ha estat mai la força de la raó).

Es pot remeiar aquest mal en règim de democràcia i amb el mínim possible d'autoritat, com ara? És evident que no. És impossible que la massa governi per mitjà de representants autèntics: en aquest cas haurien de trobar-se tan poc preparats com ella mateixa; i és més impossible encara que els representats no es vegin obligats a defraudar els representants, ja que si així no fos, la vida social resulta-

ria a tothom impossible i totalment desorganitzada.

La solució, doncs, no es pot trobar més que alçant el nivell del poble, no tant en l'esfera de la cultura intel·lectual, que serà sempre insuficient, sinó en l'esfera de les virtuts morals i de la formació del caràcter a base de moral, moral que perd tota la seva eficàcia per a la gran majoria quan no descansa damunt la religió.

Se'ns dirà que aquesta és una tasca lenta, de parsimònia, d'anys i anys de feina; feina, a més, difícil de fer, mentre es trobi contrarestada per tendències negatives i per predicacions demagògiques a tot drap. I és ben certa aquesta objecció. Però, és que hi ha algú que pugui assenyalar un altre camí d'eficàcia, a propòsit per arribar al fi?

Per aquesta raó hem dit que entre nosaltres s'acosta la posta de la democràcia en el sentit inorgànic i desfet d'avui, ja que ni l'educació del poble es fa possible mitjançant la mateixa. Ens cal un sistema que permeti la formació esmentada, sense derivacions demagògiques, sense la influència d'elements pertorbadors (i consti que no reclamem pas privilegis, sinó ordenament general i enraonat); del contrari, equivaldria a condemnar la societat en conjunt, sense remei possible.

Els qui es fan la illusió de la possibilitat de formar el poble en els principis cristians dins un règim en què sigui possible negar constantment aquests principis, atacar-los i perseguir-los, sobretot en el món docent, són uns somniadors de bona fe, que mai no portaran un bri d'esperança de renovació de l'esperit del poble. La democràcia serà possible a base d'un poble mitjanament format; i encara, quan això esdevingués, la democràcia hauria d'ésser orgànica i jerarquitzada; del contrari tant se valdria tornar ben aviat als mals que ara patim i dels que tots ens planyem amb raó.

Moneda falsa

PER R. RUCABADO

No he volgut saber res de les bases del C. A. D. C. I i del F. U. T. M., aliats, que han declarat la vaga general mercantil començada el dia 18, i que avui, diumenge 21 a la tarda, no podem saber com parerà. La meua opinió sobre aquesta vaga ja pot presumir-se recordant els articles que aquí mateix publicarem abans i després de la primera vaga mercantil de Barcelona, iniciada el 13 de novembre del 1933, data negra, escrivíem, «que deixà un regust tan amarg que ja mai més ningú no se'l podrà treure de la boca» (1). No he volgut saber res de les reformes, augments i millores que demana—rectifico: que exigeix—l'aliança dels dependents de comerç revolucionaris. Quan, a primers de març, se celebrà, al Gran Price, la primera assemblea del Front Únic, que fou la primera etapa per a la preparació de la vaga actual, un dels acords saturà el nostre esperit, i ja no volguérem sentir, veure, ni escoltar res més. L'acord 10.º «Dissolució dels sindicats grocs». Sabent quí eren i on anaven els dirigents del moviment (2), comprenguérem clarament on apuntava l'amenaça. A molts fa tremolar que els diguin *groc*, *esquirol*, *traïdor*, etc. Però hom s'ha d'avesar a menysprear aquesta literatura. Arran d'aquella vaga, vaig anunciar que jo em proclamava a mi mateix «el primer esquirol de Catalunya» (3). Perquè entre comunista i esquirol, qui dubta que, honradament, s'ha d'escollir això últim? (4). Essent el Front Únic compost de diferents entitats intervingudes i orientades pels extremistes, i essent el camarada Jordi Arquer, a qui públicament hem combatut i refutat, un agent adverat del bolxevisme, sustentador i defensor de la persona, doctrines i pràctiques de Lenin (5), res no costava de veure que cap on apuntaven els trets del F. U. T. M., en demanar la desaparició dels «sindicats grocs», era vers els tres o quatre sindicats catòlics de dependents que hi ha a Barcelona. Perquè àdhuc essent petits i d'escassa actuació, fan nosa a la mobilització revolucionària. Ja sabeu que a mi, de les entitats professionals catòliques me'n separa el principi de la vaga, que jo no puc admetre per les raons sobradament exposades en aquestes planes. Però malgrat aquesta discrepàn-

cia parcial no em sento pas desentès dels organismes catòlics, i si hom tira contra ells (la paraula *groc* no és més que una designació calumniosa, com podien haver dit sindicats *feixistes*), a *fortiori* m'havia de sentir apuntat i ferit jo mateix. Perquè les causes per les quals neguen el dret d'existència a aquelles entitats són causes d'ordre espiritual, i empren el mot *grocs* com a eufemisme.

Un cop presentades les bases mancomunades de les dues agrupacions revolucionàries (penso que separades sols per personalismes, perquè, doctrinalment, els elements de l'una i de l'altra, es mouen dins el pla i les directrius i tàctiques de la Tercera Internacional), només vaig saber una cosa, que fou també decisiva per a que jo clogués els ulls i les orelles a tot lo altre. És la qüestió del *carnet professional*, que els elements de les dues organitzacions pretenen exigir a benefici exclusiu dels seus afiliats, ço que vol dir, parlant en termes clars, que el dependent de comerç que no s'afiliï al CADCI o a les entitats del Front Únic Mercantil, intervingudes per marxistes, en les quals es predica i propaga el socialisme i el comunisme, no podrà treballar a Barcelona ni en tot Catalunya... Ja poden posar en l'altre plat de la balança augments de sou, jornada de 40 hores a la setmana, de 36 hores a l'istiu, vacances de 25 dies, salari familiar, etc. Tot això pesa molt menys que l'exclusivisme sectari, molt menys que l'oprobri de la coacció exercida per via del carnet sindical revolucionari.

Amb molt encert protestava un dels sindicats al·ludits, la *Unió de Treballadors Cristians de Catalunya*, quan deia que privar del dret al treball als obrers sense carnet del F. U. T. M. és «una tirania sindical que pugna obertament amb la dignitat humana, i amb la mateixa constitució de la República. Contra aquesta tirania insuportable i envilidora nosaltres exigim que sigui reconeguda i practicada la llibertat sindical. Protestem així mateix del control que es vol exercir a la Borsa del Treball i dels inspectors que el F. U. T. M. demana». Reclama seguidament «llibertat sindical com correspon a persones lliures, conscients de la seva dignitat». La direcció d'aquesta protesta és bona, però el tret és curt. No sé quan serà hora d'emprar un llenguatge de molt major abast, claredat i precisió, en aquestes greus qüestions, en les quals han parlat amb prou sinceritat els enemics del cristianisme. La raó que ens obliga a no prendre en consideració les bases és precisament la intenció sectària que la carta de treball revela. El socialisme i el comunisme són enemics de la nostra fe, la qual ens és més volguda que tots els avantatges econòmics i totes les reivindicacions professionals que hom vulgui posar en l'altre plat de la balança. Per tant, no és sols per raons de dignitat humana, llibertat i democràcia, que hom ha de rebutjar el monopoli del carnet o

(1) *Vaga i treball*, núm. 632, 23 setembre 1933; *Tenebres*, número 633, 30 setembre 1933; *Vaga, no!!*, núm. 635, 14 octubre; *Vaga i blasfèmia*, núm. 636, 21 octubre; *Visca el treball!*, núm. 639, 11 novembre; *La vaga dels dependents*, núm. 641, 25 novembre.

(2) Articles *El C. A. D. C. I. a la U. R. S. S.*, núm. 677, 25 agost 1934, etc.

(3) Article citat, *Vaga, no!!*, núm. 635, 14 octubre 1933.

(4) *O revolucionaris, o esquirols*, núm. 540, 28 novembre 1931.

(5) *Un mal pastor* (Jordi Arquer), núm. 678, 1 setembre 1934.

eregumil

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Malaga-

carta de treball en mans de les organitzacions revolucionàries, sinó *per raons d'estricta consciència religiosa*.

Des del moment que els promotors de les reivindicacions i del moviment posen barrera entre els seus designis i els individus afiliats a les associacions no revolucionàries, per això sol, en justíssima reciprocitat, hom se sent radicalment incompatible amb el programa d'avantatges comprat a tan caríssim preu. Per això dic que no en sé i no en vull saber res de les altres bases, perquè l'oprobri, la tirania, l'intenció persecutòria que enclou aquella clàusula excluidora, em fan mal a l'esperit, i aquest mal és molt més fort que el bé material dels avantatges que figuren en les bases de treball exigides.

És hora de dir que tota la justícia i tot l'interès dels socialistes i comunistes pels obrers és *moneda falsa*. Moneda falsa són totes les bases de treball objecte de totes aquestes vagues que tantíssim cares es paguen i a tanta violència donen lloc (la violència moral de l'actual vaga de dependents, la tivan-tor del deturar la vida i moviment d'una ciutat d'un milió d'habitants, sota la constant amenaça de la venjança personal, són el triomf de la violència encara que no s'haguessin produït agressions materials). Moneda falsa són tots els augments de salaris, la disminució d'hores de treball, i totes les condicions i conquestes que han assolit i que pretenen. Moneda falsa és la justícia socialista i l'altruisme socialista. Moneda falsa és tota l'obra del socialisme durant els tres quarts de segle que existeix (1). Moneda falsa, a canvi de la qual ha comprat, ha robat la consciència i l'ànima dels obrers, i pretén robar la dels estaments que havien fins ara escapat a la seva voracitat insaciable: els dependents de comerç. I com que la moneda falsa, un cop la falsedat reconeguda, no té cap valor, és hora de dir que la totalitat dels avantatges, salaris, reducció d'hores, drets, etc., que el socialisme es vanta d'haver obtingut especialment en el terreny sindical, no valen res. L'organització obrera pel socialisme, malgrat el seu ingent volum, no té valor com a veritable organització social. El resultat ha estat la descristianització i l'apostasia. Una organització comprada amb apostasia, no val res, no és res, no hem d'apreciar-la, estimar-la ni agrair-la.

Hom no ha d'estimar, apreciar ni agrair les reformes que se'ns donen (i les reformes socialistes no

es donen, *s'imposen*) a canvi de la consciència i l'ànima. És així que el socialisme, per instrument dels dos conglomerats social-comunistes de Catalunya, en l'estament del comerç ens porta en una safata unes bases que s'han de pagar, ultra de la violència en la consecució, amb la submissió a aquelles negres doctrines i banderes, amb el junyiment d'esclau al carnet socialista i comunista, amb tota la significació i conseqüències. Doncs, hem de saber, treballadors cristians, no estimar, ni voler, ni desitjar, la fruita emmetzinada que ens porten, més ben dit, que ens fiquen, vulguis o no vulguis, a la boca, mentre ens roben la llibertat, la dignitat, la consciència i l'ànima.

Ens trobem en plena ofensiva combinada del comunisme en tota l'Europa occidental. El moviment d'aquí és simultani amb el de França i Bèlgica, que ara s'escorre ja a altres països oberts a la influència de la U. R. S. S. La invasió del comunisme en l'Europa occidental significaria l'entrada en una etapa encara inèdita. A Rússia el comunisme s'ha abraonat contra una branca feble i esquinquada de la veritable comunió cristiana, contra quelcom que no és el veritable cristianisme, sinó una església separada i no autèntica, presa fàcil de l'heretgia. Però a l'Occident d'Europa, des d'Espanya a Bèlgica, el comunisme s'abraonarà directament amb la civilització catòlica.

És hora de parlar així, perquè els símptomes cada dia més acusats denoten, cada cop amb més relleu, el caràcter comunista dels moviments actuals a la nostra terra. Pel que respecta als dependents de comerç, la direcció dels comunistes (Arquer, Aznar) no pot ésser més evident. L'actual vaga en les Arts Gràfiques acusa aquesta mateixa direcció. Un grup comunista la controla, i ens fa impressió veure aquests dies la C. N. T. — la FAI implacable i feroç — acantonant-se en actitud defensiva, davant dels recents avenços del social-comunisme a Catalunya.

El Sindicat Únic no havia reeixit a afiliar sota les seves banderes els dependents de comerç. El caràcter antiintellectual, els procediments típics de l'organització anarquista, ultra de les causes polítiques que no és ara el moment d'escatir, havia fet topar sempre l'anarcosindicalisme amb les entitats de dependents. Mútuament es repellen, com per instint. Les agrupacions de dependents, la més típica de les quals és el CADCI, són catalanesques amb preponderància social de classe mitja, en contacte amb els elements polítics i intel·lectuals de Ca-

(1) Em refereixo al socialisme en sentit genèric, compronent: socialisme, comunisme i anarquisme.

Construccions Fusteria

FERMI PUIGDELLIVOL

Fàbrica de Persianes enrotllables

SISTEMA PATENTAT

Abans d'encarregar persianes
informeu-vos en aquesta casa

Garantia en tots els seus treballs

Carrer Jorbetes, 36 - Telèfon 1266 - MANRESA

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloci de PLANTES
DEL BOSC, fortifica,
conserva i augmenta
: : el cabell : :
Es un producte pura-
ment vegetal i ino-
: : : fensiu : : :

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

talunya. Però actualment les circumstàncies polítiques afavoreixen la invasió de l'estament del comerç per uns elements fins ara tal volta menys brutals que els anarcosindicalistes, però força més terribles pel seu contingut intel·lectual, per la ductilitat política que els ha fet adaptar a la causa i a la llengua de Catalunya, i molt més poderosos, en tant que formen part d'una organització mundial formidable, al costat de la qual la C. N. T., aquí dictadora única, res no compta: la Tercera Internacional.

S'ha obert, doncs, una porta per la qual entra la doctrina revolucionària a dins del cos viu de Catalunya. Fins ara la nostra terra, encara que víctima de l'anarquisme, era relativament indemne al socialisme i al comunisme (i advertim que aquestes dues divisions tendeixen a fondre's, en tant que la Segona Internacional es va desdibuixant a benefici de la Tercera). Però en endavant la defensa de Catalunya, la defensa religiosa i social, serà molt més àrdua que fins ara, perquè l'enemic és molt més poderós, porta més empena i el tenim molt més a la vora, molt més ficat a dintre. Penseu que el socialisme, sinònim pràcticament del comunisme, és el moviment essencialment antireligiós i antifamiliar, especialment anticristià, i que hem d'estar en lluita contra ell amb tota la força del nostre esperit. La primera actitud d'aquesta defensa és no voler-ne res, no esperar-ne res, no estimar-lo en res, no agrair-li res.

És la mateixa dialèctica del socialisme en tractar de la religió. Tota la dialèctica marxista-leninista, dialèctica infernal, consisteix en una actitud de brevíssim explicar. No escoltar res, no voler-ne saber res, no estimar-la en res, no esperar-ne res, no agrair-li absolutament res. Doncs bé. La religió ha d'estar, envers el socialisme, a la recíproca.

El comunisme — ha dit en un recent discurs el Papa Pius XI — és la negació de tot dret diví i humà. Penso que és la definició més radical i més rodona i eficaçment formulada que s'hagi donat. Un article de *L'Osservatore* (1), més recent encara, remarca amb energia l'absoluta incompatibilitat, és més, l'antiga oposició inconciliable entre comunisme i catolicisme. Es refereix al *Manifest Comunista* de febrer del 1848, en el qual es declara que les lleis morals i la religió són «prejudicis per a la defensa dels interessos burgesos». Delata la propaganda enganyosa que serveix els fins del comunisme, que tracta d'induir milions d'obriers creients a abandonar el cristianisme per a fer-se ateus i materialistes, i recorda que Lenin, abans de morir, va afirmar que «el comunisme i el catolicisme són dues concepcions de l'existència humana diverses, incompatibles i incompatibles».

Oportuna és la referència del *Manifest Comunista* del 1848, de Marx i Engels, que tantes vegades hem retret i combatut en les nostres planes, especialment quan va iniciar-se la girada primera del CADCI a la Segona Internacional (1925). Poseu a un plat tots els avantatges i millores que per a la classe obrera de tots els països han obtingut les organitzacions i els partits comunistes i socialistes. Poseu a l'altre plat el preu terrible amb què s'han pagat aquests avantatges, reformes, augments i reivindicacions. Aquest preu ha estat: una concepció de l'existència

humana diversa, inconfusible, incompatible amb el catolicisme. És a dir, l'apostasia. Un bé conquistat amb l'apostasia, és veritable? No. Una organització de les masses conquerida amb una desorganització dels esperits i amb la corrupció de les ànimes, és veritable organització? No; és una organització falsa. Una justícia social baratada amb la injustícia espiritual més negra i horrenda, que és la perversió i l'apostasia, és una veritable justícia social? No; és una falsa justícia. Tota l'obra del socialisme des del 1848, tota l'obra d'aquests vuitanta anys, és corcada, és dolenta, és falsa.

I doncs, ¿quin és el benefici net per als obrers, de tantíssim volum de reformes, millores, jornals, drets sindicals conquerits pels socialistes? NO RES. No hi ha tal benefici. Els socialistes han estat, durant vuitanta anys, pagant als obrers amb moneda falsa. És hora de parlar així. És hora de dir-ho clar. Tot lo que no s'hagi fet en cristià, per cristians i cristianament, és fals. No hi ha més producte net, no hi ha més obra sòlida que aquesta: la que en vuitanta anys hagin fet els cristians. Tot lo altre és buit, és fals, no compta.

Hem de començar a parlar així. Hem de començar a situar-nos per a la defensa de ço que val molt més, incomparablement més, que totes les bases, que totes les millores, que totes les reivindicacions: la religió. Aquests dies ha vingut a les meves mans el primer volum d'una sèrie per a divulgar *Els grans textos del Marxisme*, dedicat a la religió. (Léon Blum, ara president del govern francès, és el que va dir (1) que el socialisme era una religió, i això és exacte en tant que pretén explicar, ben falsament, el sentit i el fi de la vida humana.) El llibre de què parlem (2), al qual dedicarem un article pròxim, presenta amb tota la seva potència ofensiva l'escomesa infernal del socialisme i el comunisme contra la religió veritable. La dialèctica materialista, exposada en una col·lecció de textos acuradament escollits (diríem que és una mena d'*enchiridion* socialista), hi apareix amb la seva fascinació infernal, vertiginosa. La primera paraula, la fórmula fonamental del marxisme, és la frase satànica «la religió és l'opi del poble».

Fixeu-vos bé, lectors. La citació textual és així: «La religió és l'opi del poble»: aquesta és la FÓRMULA FONAMENTAL DEL MARXISME. És a dir, que el socialisme té aquesta blasfèmia com a pedra fonamental. Tot l'edifici que s'aguanta damunt d'aquesta pedra, s'aguanta en fals. L'arbre que es nodreix d'aquesta terra és corcat, i els fruits, per brillants que semblin de fora, per molt que enlluernin i fascinin, són fruits verinosos. Tot és fals, des de les arrels a la fruita.

Companyes, lectors, amics, camarades, treballadors cristians. Aquí teniu ja entre mig de vosaltres el socialisme que us ve amb un opulent cistell de regals: les 40 hores, les 36 hores, el 50 per 100 d'augment, llargues vacances, què sé jo! No us ho vol vendre, no; us exigeix que ho accepteu; ho ha demanat, més ben dit, ho ha robat per a vosaltres. Tampoc vol que li doneu res, en canvi. Us ho pren ell mateix, de la butxaca, del cervell, del cor, de

(1) Discurs de la Cambra de Diputats de França, 3 febrer 1925. *Documentation Catholique*, p. 289, 9-16 maig 1925. Col. 1246. (Un pròxim dia citarem el fragment sencer.)

(2) «Les grands textes du marxisme». Sur la religion. Karl Marx, Friedrich Engels. Choisis, traduits et présentés par Lucien Henry. Paris, Publications Sociales Internationales, 1936.

l'ànima. El preu aparentment mínim, insignificant, és aquest: que porteu a sobre el carnet, aquest carnet... purament professional, és... gairebé res: l'*adhesió al socialisme*. L'adhesió no sols externa, sinó interna. L'*agraïment al socialisme*. Després ja us ficaran al cap, a les orelles, la fórmula, fins a endinsar-la al fons del cor. La professió, el credo socialista, és simplicitat, i només consisteix en aquestes paraules: *la religió és l'opí del poble*.

Us donen les hores, els jornals; i us prenen la religió. ¿Hi guanyeu o hi perdeu, en el canvi? De tot allò que us donen, ells en diuen justícia. Així, doncs, us donen justícia (una cosa que ells en diuen justícia), i us prenen la religió. Us donen una justícia falsa i us prenen la religió vertadera.

Aquí ve el gran heroisme, amics meus. Alguns us aconsellaran la valentia de la rèplica amb arguments iguals, violència per violència. És la vella temptació, fracassada prou vegades, per a què el cor sincerament cristià pugui comprendre que no és pas aquest el camí que l'Esperit Sant inspira. L'heroisme que predico és el menyspreu a les dàdives de l'enemic, el menyspreu als avantatges, a les reformes, a les reivindicacions de l'enemic, el menyspreu a les hores, jornals i retribucions de l'enemic, el menyspreu a la moneda de l'enemic. El menyspreu a la justícia feta per l'enemic.

Alguns us diran: *pegar*. Jo us dic: *patir*. Heroisme molt més cristià que l'altre. Patir, això és, aguantar ferm. Privar-se dels beneficis podrits i de la moneda falsa de l'enemic. Privar-se de millores i avantatges, si és l'enemic que els serveix amb safata calenta del forn infernal. Cal patir injustícia, cal patir explotació, abans que ésser emancipats pel socialisme.

I els explotadors, doncs? Els darem la paga que el socialisme no pot donar. En la utopia socialista no hi ha infern per a castigar-los. Nosaltres, dintre de poquíssims anys, molt abans que l'adveniment del socialisme, podem garantir per als explotadors una venjança molt més terrible que la dels revolucionaris. La venjança de Déu, venjança eterna, de la qual no escaparà ningú dels culpables. No escaparan d'ella els moltíssims als quals, de fet, no arriba la ira dels socialistes.

Però la nostra missió no és venjar. No és feina nostra. *Mihi vindicta, ego retribuam, dixit Dominus*. És tracta de salvar l'ànima de cadascú, la religió de cadascú, la fe cristiana de cadascú. És tracta de desmentir l'esgarrifosa blasfèmia i de demostrar, àdhuc amb la immolació personal, que la religió no és opí. Al contrari, que la religió és la garantia certa de la justícia damunt de la humanitat, justícia pròxima, segura i eterna.

Aquesta fe cristiana, base sòlida de totes les bases sòlides, base única veritable de l'únic ordre veritable, de l'única justícia veritable, la defensarem amb les mans i amb les dents. La defensarem contra tots els FUTMS i tots els CADCS i totes les Internacionals i totes les temptacions i totes les fascinacions i contra la fascinació de l'abisme. Però, és clar, la defensarem amb l'ajuda de Déu, per la glòria del qual vivim. Sense aquesta ajuda, ningú no es podrà defensar, ningú no podrà fer res, ni tan sols entendre els meus escrits.

**Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
:: ha passat per la Censura governativa ::**

Consells als obrers i dependents que vulguin escoltar-los

Reproduïm, per ésser d'actualitat constant i creixent, les notes que publicàvem en uns números anteriors sobre aquestes gravíssimes i transcendents qüestions.

Els esdeveniments es precipiten, i de dues bandes els revolucionaris estrenyen els llaços de les respectives organitzacions, infernals totes dues... i enemics l'una de l'altra, de manera que, àdhuc triomfant la revolució i desposseïts i exterminats els *burguesos*, començaria una terrible guerra entre elles, guerra ferotge per a veure quin dels dos diables posseeix les ànimes que ha arrabassat a Déu, el diable de l'Anarquisme o el diable del Comunisme. Com que l'organització comunista del F. U. T. M. (Front Únic de Treballadors Mercantils) amenaça els dependents, i l'organització anarquista (C. N. T. o Sindicat Únic, sota l'hegemonia de la F. A. I.) engrapa tots els obrers, es troben o es poden trobar dependents i obrers cristians en el compromís d'adquirir carnet d'una o altra d'aquestes organitzacions revolucionàries, que es proposen, com acabem d'explicar en l'article precedent, arrabassar les ànimes i robar-les a Déu. Tots sabem que el qui no vol pendre carnet és amenaçat d'expulsió o de mort, infame injustícia que clama a Déu; però l'hora de reparar-la no sembla pas arribada. Posat entre la derrota religiosa i moral que significa l'adhesió a un sindicat revolucionari i el gravíssim perill de perdre el pa i la vida, inspirant-nos en la línia de conducta autoritzada per alguns bisbes estrangers, en països que sofriren l'allau irresistible del sindicalisme revolucionari i on no existia una organització seriosa dels obrers catòlics, aconsellàrem ço que segueix, si després d'esgotades humanament totes les resistències, hom fos irresistiblement constret a pendre carnet d'un sindicat socialista, comunista, o anarquista:

1. No portar al damunt el carnet. No llegir-lo.
2. Odiar-lo profundament.
3. No llegir premsa ni fulles revolucionàries.
4. No escoltar converses ni prediques revolucionàries.
5. No anar a les assemblees.
6. No acceptar càrrecs sindicals (delegat, cobrador, etc.).
7. Fer constar que solament interessin les reformes i millores que es puguin plantejar i resoldre pacíficament.
8. Sota càrrec de consciència, pregar a Déu cada dia perquè cessi aquesta intolerable opressió dels obrers cristians per part dels sindicats revolucionaris.

PER ALS CASOS DE VAGA:

1. Odiar la vaga i totes les vagues, perquè són instrument especial i predilecte dels revolucionaris.
2. Si, en definitiva, no es pot evitar el pendre part a la vaga, participar-hi sols passivament. Ésser l'últim de deixar el treball i el primer de tornar-hi.
3. No assistir a les reunions dels agitadors i els exaltats.

4. *No llegir ni escoltar les proclames, fulles, etcètera, inspirades en la literatura revolucionària.*

5. *Mai no agredir ningú ni coaccionar ningú per tal que deixi el treball. No formar en els grups d'anar a fer plegar, ni en manifestacions.*

6. *No portar armes, ni per defensa pròpia.* Estar en gràcia de Déu, per tal d'oferir, si convé, la vida pròpia per a la il·luminació dels obcecats i per al regne de la pau i de la justícia. Ja n'hi ha massa, de gent armada. La redempció ha de venir de part dels desarmats. «Benaventurats els pacífics», diu l'Evangeli.

7. *Pregar a Déu per la cessació urgent de la vaga, pel triomf de la pau i de l'equitat, i per la confusió dels revolucionaris enemics de Déu.*

ELS AFILIATS INVOLUNTARIS

L'actitud dels obrers cristians afiliats forçosament a sindicats revolucionaris ha d'ésser involuntària i amb protesta incessant, almenys interna i davant de Déu, com aquell que se sent enganxat al cos un mal lleig terrible, que, encara que no trobi metges, demana a Déu i als sants que li el guareixin. Els consells que jo donava als qui es troben o es poden trobar en aquest cas, estan inspirats en els següents documents episcopals, tots els quals, cal fer-ho constar, comencen per declarar que és incompatible, en consciència catòlica, l'afiliació a sindicats socialistes, comunistes i anarquistes, i arriben a decretar l'excomunió dels fidels que, salvat el cas d'opressió irresistible, pertanyen a aquelles associacions revolucionàries, sense que en sigui atenuant la consideració que aquestes associacions defensin interessos professionals.

Els bisbes d'Holanda neguen l'absolució i els sagraments als catòlics que formin part d'associacions anarquistes o socialistes, a menys que tinguin la ferma resolució de llibertar-se'n tan aviat com sigui possible. Neguen també l'absolució i els sagraments als catòlics que llegeixen amb regularitat escrits anarquistes i socialistes, o que assisteixen a reunions anarquistes o socialistes, posant-se, per tant, en ocasió pròxima de perdre la fe (*La Documentation Catholique*, núm. 6, 15 març 1919, pàg. 165). La prohibició arriba no sols a les associacions obrerament anarquistes o socialistes, «sinó també a aquelles associacions que, sense portar l'etiqueta socialista o anarquista, estan en relació amb societats anarquistes o socialistes, o bé s'aguanten efectivament sobre elles». Els sindicats aparentment neutres, però que estan governats per socialistes o per comunistes, entren de ple en aquesta designació prohibitiva.

En la conferència dels bisbes alemanys tinguda a Fulda l'any 1923 es prohibí terminantment als catòlics formar part de sindicats hostils a l'Església, sota pena d'excomunió, a excepció de casos particulars en els quals constés que l'afiliació era involuntària, per a evitar greus danys, que tota relació amb el sindicat seria evitada, i que no hi hagués per a l'obrer catòlic que es trobés en aquest cas, ni per a la seva família, perill d'apostasia. La *Neue Reich* de Viena, que glossa aquestes prohibicions, resumeix l'excepció dient: «Solament en alguns casos d'extrema necessitat, i sota la garantia de certes mesures preventives, és tolerat formar-ne part momentània-

ment, si efectivament és impossible retirar-se'n» (*La Documentation Catholique*, núm. 235, 8 març 1924, cols. 601, 602).

En la vigília de Nadal del 1924, els bisbes d'Eslovàquia publicaren una pastoral colectiva titulada «El ministeri de les ànimes i les associacions anticristianes», en la qual prohibien als catòlics prendre part activa a les associacions, organitzacions i partits anticristians, i, com a excepció, sols toleraven el cas que un catòlic demostrés que no pagava la cotització sinó per a conservar el seu empleu, és a dir, «si està absolutament amenaçat d'ésser llençat del seu treball». «En aquest cas ha de prometre evitar tot contacte amb l'organització, les reunions, les conferències, i no llegir els periòdics de l'organització, ni en el cas que estigués obligat a subscriure-s'hi. A més, amb la condició que no votés els partits anticristians i que ell mateix i sa família no s'exposessin als perills de l'apostasia. Fora d'aquesta excepció, un catòlic que persistís a continuar membre d'aquestes associacions, havia d'ésser considerat com a pecador impenitent i renegat de la fe, i no podia ésser admès als sagraments. (*La Documentation Catholique*, núm. 289, 9-16 maig 1925, columnes 1236 a 1238).

Es dedueix de tot això que la participació d'un obrer catòlic als sindicats anarquistes, socialistes o comunistes, no pot admetre's sinó passivament, i, per tant, amb resistència i protesta interior, sense resignar-s'hi, sense contacte d'esperit, o sigui, a base de no llegir els periòdics sindicalistes, i de no concórrer a les reunions, i, per tant, de no escoltar els discursos i propàgandes, participant el menys possible, és a dir, corporalment, però no espiritualment.

Per corollari espiritual, hom ve obligat, amb deure de consciència tant més urgent com és més greu el perill, a pregar a Déu amb fervor i constància que inspirei els mitjans de llibertar-se prompte de tan dura opressió anticristiana.

R. R.

Auto-Electricidad
S. A.
Diputació, 234
BARCELONA

Advertiment

L'article *El meu senyor Jené* de la setmana anterior, dedicat al nostre plorat company de redacció D. Josep Jené i Congost (q. a. C. s.), va sofrir en compaginar-lo un accident que donà lloc a la transposició de dotze ratlles de text. Reproduïm el fragment que resultà alterat, després de rectificar l'errada, tota vegada que per aquella causa havia quedat inintelligible:

«Els setze anys de CATALUNYA SOCIAL han estat la darrera fase d'una vida ja llarga i plena; ja en portava cinquanta escrivint i lluitant. En les nostres planes, gustador com era de l'anònim i del treball invisible, de l'escriure amagat, el lector nostre rarament trobava el seu nom. Les inicials J. J. C., o altres lletres gairebé inadvertides, n'eren les úniques contrasenyes. Moltes seccions de redacció, *D'ací d'allà, El que passa, Del món del treball, Fets de la setmana*, variables segons l'evolució del setmanari, de les que posen als ulls còpia de fets simplement colleccionats de vegades, o altres àgilment comentats, no deien, com no diuen mai aquestes sacrificades tasques de redacció, el treball enorme, sempre impagable, del pacient retallador, extractador i comentarista. El pseudònim més freqüent, aquell topònimic *Coll de les Sabines*, evocador de la seva pàtria, era típic segell de la seva adhesió terral, ben justa i justificada, a l'aire subtil que espavila les ments en les planes de la Segarra dominades pel coll que sustenta els murs, els col·legis, els savis claustres i les torres de la Universitat de Cervera.

El nostre senyor Jené, noble olivera de la nostra redacció (em plau dedicar-li el símil del vell arbre plantat pels avis, ell qui no mancava mai de beneir amb el proverbi dels rebrots d'olivera *«Progenies tua sicut novellae olivarum in circuitu mensae domini»* cada nou plançó que la Providència enviava a la meua llar), el nostre senyor Jené, dic, era el periodista de ploma ràpida, fàcil i corrent, de frase breu, tallada, de moguda coloració sentimental, característica de la llarga escola que el nodrí durant els quaranta anys d'exercici en llengua castellana. Les admiracions, tan freqüents en la seva conversa, eren pròdigues també en la seva prosa, com d'home que escriu en un soliloqui contemplatiu i commogut. Aquesta fatalitat», etc.

El dia 3 de juliol, a dos quarts de nou del matí, se celebrarà, a la Capella de la Sang, de l'Església del Pi, una Missa en sufragi de l'ànima del senyor Josep Jené, antic redactor de «Catalunya Social»

Una orientació perillosa

PER JOB ACA

En totes les disputes i discussions apassionades, hom pensa amb el cor més que amb el cap; treballa més el sentiment que l'enteniment, i mantes vegades s'admet o es refusa una cosa únicament perquè l'adversari defensa o impugna la contrària; per la sola pruija de sostenir punts de mira oposats i orientacions divergents de les del contrincant.

Aquesta observació, que no és meua ni és nova, pot verificar-se amb una senzilla ullada als periòdics polítics i apolítics contemporanis de qualsevulla ideologia.

No parlem, ara, d'aquests demagogs insolents que, a força de voler ésser originals, arriben a oblidar que són homes; ni d'aquests innovadors esqueranòfils que s'aparten de la tradició cristiana fins a oblidar-se que són civilitzats. Uns i altres els ha portat aquí no la lògica, sinó la passió; no la necessitat de reivindicacions, sinó la necessitat de fer atmosfera en contra de les institucions i dogmes seculars que els priven d'enlairar-se; en una paraula, la necessitat de fer política.

No en parlem. Ni uns ni altres ens escoltarien.

Parlem únicament d'aquests que militen en el nostre camp; d'aquests que són catòlics i que defensen, o almenys es creuen defensors, els interessos sagrats de la consciència i de l'Església. També aquí s'infilten dissortadament idees i orientacions que podran tenir certa força en la polèmica i certa eficàcia proselitista, però que tard o d'hora han de produir fets catastròfics, les primeres víctimes dels quals seran els mateixos que les han llençat al públic sense mesurar-ne les conseqüències i les han escampat aprofitant-se del confusionisme que la superexcitació dels esperits ha creat arreu arreu.

Sense ganes de ferir directament ni indirectament la susceptibilitat de cap dels defensors de la causa catòlica, parlarem sobre una orientació que va prenent molt de peu entre la gent poc il·lustrada, i que persones de certa cultura i posició, ja de paraula ja per escrit, defensen i propaguen, inconscients, sens dubte, dels estralls que la tal doctrina causaria si arribava a practicar-se.

Ens referim a la pretensió que *els catòlics abandonin tots els càrrecs públics, tots els empleus oficials, totes les professions retribuïdes o intervingudes per l'Estat.*

Tots aquests, havem sentit a dir moltes vegades, *collaboren en l'obra anarquitxant i descristianitzadora del Govern.*

Notem, per endavant, que no volem de cap manera defensar l'actitud d'aquells qui es diuen catòlics i militen en partits polítics netament esquerrans o declaradament neutres, amb el pretext d'impedir, amb llur actuació, que el partit es decanti cap al sectarisme. L'experiència — trista experiència — ensenya que sempre que es troben en pugna interessos de partit i interessos religiosos, són aquests els postergats i aquells els preferits.

Existeix, però, un gran nombre de càrrecs i professions, alienes a la política, o que almenys ho deurién ésser, tot i essent retribuïdes per l'Estat i intervingudes pel Govern. *El magisteri, per exemple, la magistratura, la policia, la milícia, etc.*

Pot un catòlic ésser mestre en un Estat laic?

Pot un catòlic ésser jutge en un Estat on la justícia és moltes vegades atropellada pels mateixos governants i on els magistrats sovint es troben en la disjuntiva de fer una injustícia o d'ésser perseguits i maltractats per les mateixes autoritats que deuriem fer respectar la llur independència i fer complir llurs decisions?

Et sic de caeteris.

Això no són pas fantasies meves. Són frases sentides moltes vegades i fins llegides. Fa uns dies, escrivia no sé qui, en algun tocom, que els catòlics devem formar-nos *un món a part*; i es queixava que algunes persones, àdhuc eclesiàstiques, per unes miserables pessetes, es rebaixessin a col·laborar amb els enemics de l'Església.

Doncs bé; anem a veure algunes de les raons que aconsellen tot el contrari.

A) Els catòlics *tenen dret* a ocupar càrrecs oficials i a exercir professions retribuïdes per l'Estat.

Des del moment que vénen obligats a contribuir amb llurs béns i persones al sosteniment de l'Estat i de les seves organitzacions, tenen també el dret de gaudir dels avantatges materials i espirituals que els organismes estatals proporcionen. L'Estat no és — no ha d'ésser — un partit polític.

B) *És possible*, encara que difícil, complir amb els deures de la consciència i exercir càrrecs o professions oficials.

No fóra convenient, aquí, un estudi detallat dels entrebancs que en la llur actuació troben quotidianament els catòlics que ocupen aquests llocs i de la manera de superar-los.

Basti, però, recordar que un Sant Sebastià, per exemple, era capità de la guàrdia personal de Diocleciana; que vivia al seu mateix palau i que hi romangué fins que el posaren en l'alternativa de renegar de Crist o de morir ignominiosament.

Per què no pot haver-hi en els nostres dies magistrats íntegres, militars intrèpids, mestres abnegats que estiguin disposats a jugar-se la carrera i fins la vida abans que faltar a la consciència i que lluitin heroïcament en els seus llocs respectius, tot i que podrien fruir folgadoament de les dolceses de la vida retirada?

C) *És necessari* que els catòlics que ocupen llocs públics continuïn, a desgrat de tot, ocupant-los.

Fa uns dies, molta gent tremolava davant la proposta de la dissolució de la Guàrdia civil i de la possibilitat que es portés a terme. Qui ens guardarà? es preguntaven, esverats, i amb raó.

Doncs, bé; no podríem dir el mateix de tots els altres funcionaris? Qui guardarà les ànimes dels

infants en caure en les pregones tenebres de l'ateisme materialista i sensual; qui defensarà els nostres drets atropellats, si comencem per fer atmosfera en contra dels qui per a salvar els nostres interessos materials i espirituals fan mil equilibris i s'exposen, a diari, a perdre la carrera i fins la vida?

Deixeu-los que facin força disbarats, sentim de vegades; com més malament ho facin, més es desacreditaran, i més aviat vindrà la reacció.

La reacció! No ens fem massa il·lusions sobre el particular. L'èxit fóra molt dubtós, i quantes malvestats no quedarien sense la reparació deguda!

* * *

La conseqüència pràctica de tot això és ben clara i ben precisa. Lluny de malparlar dels qui, catòlics convençuts, exerceixen funcions burocràtiques, devem mirar-los amb respecte i compassió; encoratjar-los si l'ocasió se'ns presenta, i, sobre tot, pregar al Déu que doni fortaleza als màrtirs, que els doni la que els cal per a estar sempre a l'altura del llur càrrec i defensar amb encert i energia els drets de la consciència i de l'Església.

Endemés, s'ha de tenir especial cura de la formació cristiana i de la instrucció religiosa d'aquells qui es preparen per a exercir aquestes professions. Se'ls ha d'inculcar que, per damunt dels interessos particulars, per damunt dels interessos de classe i fins per damunt dels interessos de l'Estat, hi ha els interessos de Déu, els interessos de les ànimes, els interessos de l'Església.

Per últim, s'ha de treballar en la formació d'associacions netament catòliques en cada un dels estaments i professions. És evident que fa més soroll un sol que cridi que no pas vint que callin, i que tenen més força quatre de ben avinguts que cinquanta que vagin un a un. Això és el que més ens falta als catòlics. Unió d'uns amb altres, i de tots amb els caps jeràrquics de l'Església. Deixar-nos de mires partidistes i d'egoïsmes personals, i treballar tots a una, sota la direcció, no dels caps polítics, sinó dels caps posats pel mateix Déu, en la defensa dels nostres drets de ciutadans i de catòlics.

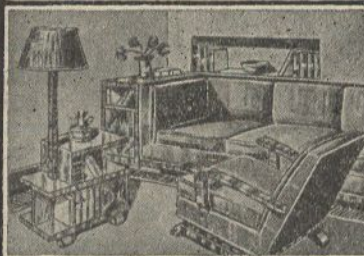
Les activitats d'Acció Social Popular

UNIO DE DEPENDENTS

CONFERÈNCIA SOBRE LES DOCTRINES SOCIALS
DE SANT TOMÀS D'AQUINO

La «Unió de Dependents d'Acció Social Popular» ha organitzat, com a cloenda de les seves tasques culturals del present curs (que no descarta mai al costat de les professionals), un cicle de conferències consagrat a grans expositors de les idees socials cristianes. La primera d'aquestes conferències fou desenrotllada pel Rvd. Dr. Josep Gros i Raguer i versà sobre les Doctrines Socials de Sant Tomàs d'Aquino. El conferenciant tributà un record al gran escriptor G. K. Chesterton, suara traspassat, al qual serà dedicada la darrera de les lliçons del cicle.

Immediatament posà de relleu la cabdal impor-

CASTELLTORT

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

TELÈFON 15385
BARCELONA

tància que té en la història de la filosofia político-social la síntesi aristotèlico-platònica realitzada per l'Angèlic Mestre en la Summa Teològica i en l'opuscle «De regiminis principum». Tots els grans sociòlegs, àdhuc no catòlics, reconeixen que moltes de les teories que són tingudes com a conquestes del món modern estan compreses en l'obra de l'aquino-tense.

Segons Sant Tomàs, la societat i la seva estructura orgànica tenen el seu origen en la naturalesa de l'home, en la necessitat que té d'ésser ajudat dels seus semblants i en la impossibilitat que ho sigui eficaçment sense una autoritat que dirigeixi el conjunt. Per les mateixes raons, però, cal dir que la societat és obra de Déu — una anella de la cadena de les institucions divines — i que hem de tenir del poder una concepció teològica.

Entre les tres formes de règim polític que Sant Tomàs reconeix com a legítimes — monarquia, democràcia i aristocràcia —, té ell per millor la primera. Remarcà el dissertant l'autèntic sentit que la paraula «monarquia» té en la concepció tomista, o sia, règim d'un sol per tal d'assegurar la unitat i la pau. Aquesta unitat podria, però, degenerar en tirania, i per això Sant Tomàs defensa la intervenció en el govern, dels elements selectes o aristocràcia i del poble. De tal manera, que si la monarquia, sobretot electiva, es convertís en despotisme insuperable, el poble pot sobreposar-se-li i procedir per si mateix.

A continuació descriví el conferenciant l'ideal altíssim que Sant Tomàs té del monarca o dirigent d'un poble, per tal que es compleixi el doble fi de la societat civil, que consisteix a conduir el poble pels viaranyos d'una vida feliç i virtuosa. Cal, per això, que sigui fomentada la pau i la prosperitat econòmica dels ciutadans. La base del benestar material ha d'ésser la prosperitat privada. Aquí el dissertant exposà detingudament la doctrina tomista sobre la propietat, i féu remarcar que en ella van involucrades les idees socials de Lleó XIII i de Pius XI sobre el salari familiar, l'estalvi, la justícia social, i, en general, totes les propugnades avui per la sociologia catòlica.

La conferència, escoltada per un selecte i nombros auditori, fou llargament aplaudida.

Perfil setmanal

PER GASTON GERARD

La inestabilitat de les organitzacions de treball

És un dolor veure com el Ministeri de Treball de la República espanyola és encara, com en altres temps el d'Instrucció Pública, un ministeri d'«entrada» en la carrera política de governar. Els polítics que arriben a la categoria de ministrables, però que no han mostrat la seva especialització en cap ram determinat, troben al Ministeri del carrer d'Amador de los Ríos un recés on fer les seves experiències i en el qual assajar les seves condicions de governants futurs, sense preocupar-se massa de tenir orientacions clares en els delicats afers encomanats a la seva gestió.

I així és com es pot arribar a produir aquest teixir i destèixir constant, aquest fer i desfer sense arguments seriosos que l'acreditin ni el recolzin, sempre en nom d'un esperit més o menys democràtic, que a casa nostra vol dir manca de tècnica i de preparació per a res, i excès de suficiència per a tot.

D'aquí es deriva la constant inestabilitat de les organitzacions dependents del Ministeri i el seu tomb — amb perjudici de la seva eficàcia i de la seva respectabilitat — sense causa justificada, però amb el dany consegüent dels alts interessos que depenen de la seva direcció.

I sinó, aquí teniu la institució dels Jurats Mixtos, per exemple, que ara han d'ésser també reformats segons un projecte de llei ja aprovat i que retorna la seva organització als temps anteriors a la llei del 1935.

Amb aquesta llei, dictada pel Ministre del bien- ni dretista, es tractava d'aconseguir que els Jurats adquirissin aquell grau de tecnificació i d'allunyament de tot partidisme que els havia de dignificar bon xic, sobretot de cara a l'administració de la justícia que tenen encomanada. I per a aconseguir-ho es procurava l'inici de la futura Magistratura de Treball i es creava un Tribunal tècnic constituït amb elements de la carrera judicial, principalment. Quin dany s'inferia a la institució procurant deslligar-ne la seva justícia de tot moviment polític i fent que les seves activitats es trobessin bon xic intervingudes per organismes tècnics del món econòmic oficial?

En matèria de bases de treball — funció que tantes repercussions pot i ha de tenir en l'esfera econòmica de la producció — es deixava als Jurats la seva discussió, però reservant-ne l'aprovació, en casos de discòrdia, al Ministeri, que havia de procedir

Subscriuiu-vos

a

CATALUNYA SOCIAL

**FUNICULAR AERI
de Montserrat a Sant Jeroni**

UNIT A LA PORTA DE L'ABADIA PER UN SERVEI REGULAR D'AUTÒMNIBUS

Complement obligat de tota excursió ben
: : : organitzada a Montserrat : : :

En 8 minuts, amb rampa del 200 per 100
(la major del planeta), ascendeix al cim més
: alt de la muntanya, 1.235 metres s/m. :

amb l'assessorament d'organismes econòmics allunyats de tota política partidista. I en matèria contenciosa, per reclamacions individuals, es deixava la resolució dels recursos contra les decisions dels Jurats a un Tribunal Superior de Treball, acabant amb la resolució dels organismes governatius — i, per tant, influïts per la política — del Ministeri.

A qui pot perjudicar aquest afany de tecnificar la funció econòmica dels Jurats en matèria de bases de treball i a qui pot molestar la imparcialitat que sempre s'ha de suposar en el cos judicial per a la resolució dels recursos?

Doncs ara hem de tornar a la llei del 1931, que deixa íntegrament a les mans dels Jurats la regulació de les normès de treball (amb els possibles danys a la producció i amb la manca d'unitat de les mateixes en els diferents indrets peninsulars) i que fa resoldre els recursos contra les seves decisions als centres burocràtics del Ministeri, probablement envaïts per tots els corrents de la política d'avui a casa nostra. Per quina raó? No serà en nom de l'esperit democràtic, puix que aquest no és pas incompatible amb la tècnica i amb l'ordenació general de l'economia del país. Ni serà tampoc per un esperit d'imparcialitat en la resolució dels recursos, car els funcionaris judicials han d'oferir a l'Estat la garantia necessària de la justícia estricta. Únicament l'afany de desfer l'obra d'altri, per objectiva que sigui, pot conduir a aquestes mutacions vicioses, la transcendència de les quals és ben contrària al que caldria en matèria de dignificació i seriositat de la institució dels organismes paritaris.

Caldria que, d'un cop per sempre, donéssim per establertes certes bases polítiques i jurídiques necessàries per a la convivència exigible en tota societat normalment constituïda. I caldria que funcions tan delicades com les de regular la vida del treball, tant en l'esfera col·lectiva com en la individual, restessin al marge de tot canvi de partits en la governació de l'Estat. Així ho exigeixen la seva natural fecunditat i l'afany de consolidar-les com rodats en normal funcionament dins una Administració ordenada i tecnificada en el grau màxim possible.

Però llavors, quina seria la influència dels partits de classe que, com el socialista, tracten d'aprofitar-se d'aquests engranatges per a portar l'aigua al seu molí, encara que sigui en desprestigi de la institució mateixa?

Moviment Social

L'episcopat francès i les vagues. — Gairebé totes les «Setmanes religioses» de França publiquen els comunicats dels senyors arquebisbes i bisbes de França referents als darrers esdeveniments. Un gran nombre d'ells fan seves les instruccions donades per l'arquebisbe de París als seus diocesans. Altres donen directives precises als obrers de les diòcesis llurs. Citem, d'entre altres, les directives donades per Monsenyor Dubourg, bisbe de Marsella, les quals, el passat diumenge, foren llegides a totes les misses:

«Nós hem publicat, en el darrer número de *L'Echo de Notre Dame de la Garde*, la carta del Cardenal Verdier, arquebisbe de París, dirigida als

seus diocesans, en ocasió dels darrers esdeveniments que han portat la pertorbació a tot el nostre país. Aquest document emocionant, reproduït per tota la Premsa, ha estat particularment ben acollit pels catòlics, desitjosos d'ésser illustrats en la conjuntura difícil en què ens trobem.

»He de recordar, amb Monsenyor Verdier, «que l'Església, per la veu del Papa, aviat farà cinquanta anys, i últimament per la veu de Pius XI, ha denunciat els vicis del nostre ordre social, i ha recordat al món que la justícia vertadera i la sàvia igualtat exigeixen preocupar-se pel bé dels obrers. Si aquesta ensenyança hagués estat més ben compresa, molts dels mals que patim haurien estat evitats.

»Què cal fer, en el moment actual?

»1.ª Nosaltres, catòlics, situant-nos pel damunt de les solucions partidistes, tenim el deure de crear una atmosfera de pau i de fraternitat, el deure de sacrificar les nostres rancúnies, les nostres preferències polítiques i socials, i, en certa mesura, hem de sacrificar els interessos propis en bé d'aquesta pau social. Diem lleialment el que ens dicta la nostra consciència com a millor solució del problema, i deixem desseguida a les nostres institucions normals la cura de prendre les mesures efectives i justes.

»2.ª L'Església moltes vegades ha reconegut i afirmat el dret que tenen els obrers, com el tenen també els patrons, per associar-se amb el fi de defensar els interessos professionals llurs. Des de Lleó XIII (Encíclica *Rerum Novarum*) fins a Pius XI (Encíclica *Quadragesimo anno*), no sols Ella ha reconegut aquest dret, sinó que ha invitat els obrers catòlics a fer ús d'aquest dret, agrupant-se en els sindicats cristians.

»Ella no ha pas estat ben compresa ni millor seguida! Déu faci que les circumstàncies actuals obrin els ulls a aquells que no volen veure-hi.

»És un deure dels obrers i dels empleats catòlics l'adherir-se a la Confederació francesa de treballadors cristians, com és un deure dels patrons l'agrupar-se a la Confederació francesa de professions. Els joves obrers i els joves dependents que integren la Joventut obrera cristiana poden estar orgullosos de formar part d'aquest moviment, que no sols es preocupa de garantir la dignitat llur de treballadors, si que també desitja recristianitzar l'ambient del treball. Que continuïn en l'obra d'acció proselitista, amb coratge i confiança!

»3.ª El conflicte actual i les conseqüències que se'n deriven m'inviten a cridar l'atenció dels catòlics sobre la necessitat de distingir entre el comunisme i els comunistes. El comunisme, prengui l'aspecte que es vulgui, és una doctrina que, en el seu fons, és inconciliable amb el Catolicisme. Els seus principis en matèria de religió, de família i de propietat, són condemnats per l'Església. El Papa ha insistit vivament, en les últimes setmanes, sobre aquest particular. Per tant, els catòlics hem de combatre el comunisme. Els comunistes, al contrari, són, com nosaltres, fills de Déu: són germans nostres, els estimem i els volem salvar de l'error i del mal. A dur a bon terme aquesta obra hi hem d'emprar la nostra intel·ligència i el nostre cor. Recordades aquestes veritats essencials, no puc menys de demanar a tots els catòlics que preguin per la pau social. Divendres, festa del Sagrat Cor de Jesús, amb el Santíssim exposat al balcó de la catedral, i diumenge, a la tarda, a la terrassa de la Mare de Déu de la Garde, faré

una pregària especial per aquest fi. Demano a la clerecia i fidels que hi concorrin en gran nombre a unir les pregàries llurs a les súplices del seu bisbe. — *Juli*, bisbe de Marsella».

El Cardenal Verdier ha declarat el que segueix sobre la proclama emocionant dirigida als diocesans de París:

«Els meus consells estan inspirats per tres motius principals: Primerament, per demostrar que l'Església no es desinteressa pas per les qüestions socials. A l'hora en què es plantegen els problemes més greus, provocada notòriament per un estat de misèria, agreujat per la crisi mundial, pesa damunt del món obrer una situació difícil, malgrat totes les millores obtingudes. A l'hora en què s'exposen tants programes, importa recordar que l'Església s'ha ocupat sempre de la sort dels obrers; ha denunciat els vicis del nostre ordre social, i ha recordat sempre al món que la justícia vertadera i la sàvia igualtat exigeixen interessar-se pel bé de l'obrer.

»Podia dir jo que, si les ensenyances de l'Església haguessin estat escoltades, molts de mals s'haurien evitat? Quan jo he dit que, davant les deficiències del nostre ordre social, tots devíem donar-nos cops al pit, jo no he volgut assenyalar ningú particularment. Sense excepció, he dit que tots, patrons i obrers, pagesos i ciutadans, moralistes i rectors i fidels, entre ells jo el primer, en tenim la culpa.

»En fi, més que tot, el que m'ha mogut a llençar la crida ha estat la necessitat que urgia de crear una atmosfera de concòrdia i de calma, indispensable perquè els homes competents puguin prendre mesures oportunes, efectives i justes.

»Sé que hi ha qui ha quedat sorprès de veure que jo deia que calia anar, sense espera i amb coratge, a la constitució d'un ordre nou que tots reclamen. Però jo no he volgut dir altra cosa que allò que tots pensen sobre la necessitat de canviar la constitució política del nostre país i sobre la conveniència de tenir una legislació social més favorable als treballadors de totes les classes. No hi ha res de misteriós i d'ocult darrera les meves paraules; no hi ha aliança ni compromís de cap classe ni amb cap partit. Ho repeteixo: és la doctrina de l'Església, recordada amb tota independència.»

Moviment cultural

L'Art Cristià d'avui renuncia a representar la missió social de l'Església? — El setmanari *Amèrica* del 23 del passat mes de maig publica un article del jesuïta J. Lafarge sobre el problema de si l'art cristià actual compleix la missió social que li correspon. L'autor d'aquest article diu que en l'Edat Mitjana

l'art era, a la vegada, el portaveu de les doctrines socials de l'Església. Amb molts exemples demostra com els comunistes han entès difondre les llurs idees collectivistes per mitjà dels cartells, del cinema i del teatre; han comprès l'interès que té el posar l'art al servei de la ideologia comunista.

En canvi, l'Art Cristià, la Poesia, la pintura, la plàstica i fins i tot l'art litúrgic, en son sentit estricte, està massa limitat i dirigit per una pietat individual. Fins al moment actual, no coneixem una representació gràfica en cartells artístics que faci entrar pels ulls al poble les doctrines de l'encíclica «Quadragesimo anno». La funció de l'art no es limita a moure els cristians a l'acció social; ha de revelar als homes quins són els darrers objectius socials de la comunitat humana; ha d'ajudar a difondre una concepció catòlica de la vida i del món. Per cada home que trobem que es deixa emportar a la revolució per mitjà de cartells, poesies i peces teatrals, en trobarem deu mil que es deixaran atreure per les idees que en aquestes doctrines es difonen. Aquí precisament hi ha el perill de l'art anti-social i antireligiós. L'art cristià d'avui no solament té el deure d'encendre els esperits en sentit de les doctrines de l'Església; té el deure de difondre la concepció de la societat que es basa en les mateixes. Molts replicaran: si el nostre art té contingut social solament, per ell mateix encaminarà els esperits cap a l'activitat social. Això seria cert si el concepte «espiritual» comprenia la concepció social-moral. Però això és el que falta precisament a l'art cristià d'avui.

L'art més espiritualitzat que s'ha produït fins avui són, sense cap dubte, les obres mestres del Nudisme. Elles, emperò, condueixen la humanitat cap a la inacció. Els catòlics, en el moment actual, tenen una gran missió a desplegar en tots els dominis de l'art: el representar per mitjà de l'art, en les seves diverses formes, les doctrines de l'Església d'acord amb l'esperit dels homes d'avui. És cert que hi ha les opinions més diverses sobre la manera d'executar l'art; emperò, podem aprendre de l'experiència. Si deixem de banda aquesta missió i no fem ús de les nostres pròpies armes espirituals, no ens hem d'estranyar si els enemics ens prenen les nostres millors armes de combat.

Sense Premsa catòlica, no podem avançar. — En relació amb l'exposició vaticana de Premsa catòlica, el periòdic de Praga *Deutsche Presse* publica les següents consideracions: «Hem de fer serioses reflexions sobre l'estat de la Premsa catòlica a la nostra pàtria. L'estat de la Premsa és el termòmetre de la vida espiritual d'un país. Per què no és fan progressos en la vida parroquial, en el moviment catòlic, per què triomfen en el camp polític els enemics de la nostra ideologia? Ho explica la situació de la Premsa!

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

**CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA**

24, Portaferriassa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

Com podem anar endavant? Ningú no ens priva la publicació de periòdics i el fer subscriptors; la nostra Premsa encara es pot desplegar lliurement. Solament és que claudiquem. Encara podem ésser demòcrates i ens és possible emmotllar el nostre esdevenidor.

Després de la mort del mariscal Pilsudski, la *Gazeta de Varsòvia*, fundada en 1774, el periòdic més antic de Polònia, ni va donar notícia de la mort del mariscal ni va prendre part al dol nacional. La societat d'editors de Polònia va expulsar el periòdic de la societat; l'associació de periodistes va esborrar els redactors de les seves llistes, els venedors es negaren a vendre'l, les agències d'anuncis no volgueren prendre-li anunciant; el periòdic va haver de plegar la publicació.

Si nosaltres ens comportàvem d'una manera similar amb aquella Premsa que fa el mut i el sord a les nostres activitats, que posa de banda tot el que es refereix a la vida catòlica, que no participa de la vida catòlica, moltes coses anirien millor. Aquestes paraules han de fer-se eco de la inscripció de l'entrada de l'Exposició Vaticana: El que vulgui sempre el triomf de la causa catòlica, no l'aconseguirà mai, si no se serveix de l'arma més important, la Premsa. El catòlic que deixa d'ajudar i de protegir, d'expandir i defensar la Premsa catòlica, pot ésser un bon catòlic, però ni comprèn la seva època, ni pot veure clar el moment que passa».

Vida Catòlica

El Cristianisme ha estat superat? — És una idea molt corrent, en els cenacles dels pseudointellectuals, dels homes «comprehensius», i molt difosa en les revistes, que el Cristianisme res no pot oferir a l'home modern. Sortosament, es manifesten contra aquesta suposició equivocada personalitats dels diferents camps de la Ciència el testimoni de les quals no és gens sospitos. Tal és el cas, per exemple, del professor famós de Halle, Abderhalden, el qual, en la revista *Ethik*, tracta del problema «Fe i Ciència». Entre altres coses, el susdit professor escriu el que esgueix.

«Totes aquestes coses no es basen pas poc en els principis de les doctrines de Jesucrist. En la meua vida he conegut tants cristians vertaders creients, que marxaven amb pas segur pel camí de la vida i que arreu portaven la benedicció, que sofrien penes inaudites amb alegria, que estaven al costat del pròxim a l'hora del perill i de la necessitat, que he arribat a comprendre què representa l'aguantar-se en una vertadera fe en l'altra vida. Res no hi ha més deplorable que el figurar-se que la fe dels pares ja ha estat superada. La Ciència no pot trobar res per a substituir-la.»

Aquesta confessió valenta d'un home de Ciència contrasta amb la covardia dels nostres polítics i intellectuals que es donen vergonya de confessar la nostra fe; que no volen sentir parlar de les penes de l'infern. Són els dirigents que, amb el mal exemple i maldat llurs, han robat la fe del poble per a degradar-lo i convertir-lo en instrument de les seves passions miserables. Són els valents que s'aclaparen

davant la mort i corren a cercar l'ajut de l'Església perquè els serveixi de consol en la tribulació; però, esclaus de la passió i de l'odi, befen la mare que els ha alletat espiritualment i els ha ensenyat tot el que saben de bo.

Una exposició anticomunista al Canadà.—Al Canadà s'ha organitzat una exposició anticomunista, que ha cridat vivament l'atenció. Segons el periòdic suís *Neue Volk*, l'Escola social de Montreal, que s'ha imposat la missió de difondre les doctrines socials de l'Església, organitza aquesta propaganda anticomunista. Precisament el proselitisme que fan els marxistes del Canadà, en aquests temps de crisi i de misèria, és sumament perillós. L'Escola social prepara conferències, distribueix propaganda anticomunista, organitza conferències per ràdio, etc. Amb el fi de fer més palpable l'acció comunista i la seva obra dissolvent, exposa documents, periòdics, revistes, circulars, manifestos, etc., dels comunistes, tant dels impresos al Canadà, o que circulen de mà a mà. L'exposició té la missió d'obrir els ulls a aquells canadencs que encara no creuen en l'acció diabòlica i nefasta del comunisme. En l'organització d'aquesta exposició, l'Escola social ha pogut comptar amb la col·laboració del govern i de les autoritats municipals. Aquestes han posat a la seva disposició la seva documentació abundosa confiscada per la policia. L'exposició és visitadíssima; han manifestat interès per ella tots els estaments. Entre els visitants es veuen senadors, diputats, jutges, dignataris de l'Església, entre ells el delegat apostòlic i molts senyors bisbes. Demés del material comunista de propaganda, s'han fixat a les parets representacions gràfiques que assenyalen els viaranyos que el comunisme segueix per tot el món i el treball polític i antireligiós sediciós que arreu desplega. Aquesta exposició serà, més endavant, instal·lada en altres ciutats.

Louis Le Cardonnel, un poeta franciscà de la bellesa. — Acaba de morir, aquests dies de Cinco-gesma, a l'edat de 73 anys, aquest il·lustre sacerdot, deixeble de Mallarmé i de Leconte de Lisle. El periòdic alemany *Germania* acaba de publicar la semblança d'aquest gran esperit, que transcrivim a continuació: «Aquest poeta havia heretat la mística del seu pare, que portava sang irlandesa i de constructor de catedrals. La seva casa paterna radicava en el jardí d'un antiquíssim convent de Chantal, famós per les seves santes místiques. A París aprenia dels susdits poetes la màgica de la paraula i l'art d'expressar els conceptes obscurs amb paraules clares. El seu primer llibre «Poèmes» és cert que té certa pompositat teatral i decorativa, típica dels poetes que li foren mestres. És d'aquests temps l'admiració per Lluís II, rei de Baviera, al qual admirava pel seu culte a Wagner. Influint per idees platòniques, va aconseguir una gran vida interior. Decantat cap a la vida religiosa, es decidí a entrar al Seminari; al cap d'un any, emperò, tornava a la vida de poeta. Es van succeir temps de dubtes tenebrosos, fins que es féu trobadís amb homes que li revelaren la possibilitat d'agermanar la doble vocació de sacerdot i poeta: Huysmans, Mme. Delzant, Lluïsa Rostand d'Albancourt. Per fi, a Roma, aconseguia l'objectiu dels seus deu anys de romiatge, les aventures i els sofriments del qual reconta en la seva poesia «At-

tente mystique». Ara el Cristianisme li revela la seva bellesa i comprèn la doble vocació de sacerdot i poeta en una sola persona.

Viu dos anys sota el nom de germà Anselm en una abadia benedictina; 15 anys a Assís. Aquí escriu els seus llibres: «De l'Une à l'Autre Aurore», «Carmina Sacra», «Pontificalia». Aquests llibres són l'eco de l'ànima que contempla les bel·leses del món, però que queda relligat amb la terra, amb les seves alegries i bel·leses, amb els homes i amb els seus sofriments. Aquests llibres no es poden articular amb cap escola. Són emanacions directes del cor i, per tant, parlen a tots els cors, als cors dels creients i als cors dels incrèduls.

Crònica de la Setmana

El panorama polític. — No ens ofereix massa novetats, sobre les que ja hem anat descrivint durant les últimes setmanes. L'aspecte social-polític del país, en conjunt, és formidablement dissortat, i les guspies per a una millora no s'endevinen per cap costat. Vagues i més vagues; bases de treball a desdir; conflictes que se succeeixen amb una rapidesa esveradora i tràgica; i, per damunt de tot això, un Parlament que limita les seves funcions per manca de cohesió i unitat davant els problemes vius per part de la majoria, i un Govern que ja té prou i massa feina amb la sola funció del manteniment de l'ordre públic, que ni així arriba a mantenir-se d'una manera passable i decent.

Què podem esperar, ara com ara, d'aquesta situació? A Madrid corren constantment rumors de crisis polítiques, de canvis ministerials, de solucions d'aquest caràcter. Però ni aquestes es produeixen ni ningú no pot pensar ni pot creure que les solucions puguin ésser tan minses, car els problemes que es tracta de solucionar tenen una amplitud, una profunditat i una volada realment abassegadores. No es tracta de substituir un Ministre per un altre ni de canviar persones (per altra part, cosa un xic difícil amb esperança d'èxit, perquè fins les persones resulten un xic esgotades en els regles ministerials); es tracta de quelcom més greu, que darrerament ha estat expressat per homes a qui no es pot titllar de sospitosos respecte a les institucions, ni desafectes a la República, com el propi Miquel Maura, que, en un article inserit en un diari barceloní, opta per una solució radical republicana.

Què n'hauríem de treure d'una crisi, si la mateixa havia d'ésser resolta a base dels partits governamentals o dels que integren la majoria parlamentària? Únicament hi cabria la novetat possible de la intervenció dels socialistes en el Govern, i aquest remei resultaria probablement pitjor, molt pitjor,

que el mal que es tracta de remeiar. I si això ni és fàcil ni ajudaria gens a encarrilar la política per viarany més dreturats que els actuals, què es pot fer combinant governs a base de les esquerres republicanes, que ja donen de si mateix i han donat tot el que podien?

El mal és greu, i no trobarà remei si no és amb medicaments heroics o intervencions decidides, cap de les quals no podria derivar d'una crisi política corrent i ordinària, que no faria més que fer perdre les poques esperances que resten encara en el pit de molts que estan convençuts de que tot té remei en aquest món.

La tasca del Parlament. — Ja hi hem fet la referència que cal. És tan petita i de volum tan reduït, que realment no destaca per cap costat dels que hom la miri. Es passen les sessions sense feina preparada, car les Comissions no acaben mai de posar-se d'acord respecte als afers que tenen en preparació, i el ple del Parlament ha de perdre el temps en interpellacions apassionades, en precís i preguntes, i en no gaire cosa més. A més, l'ambient parlamentari s'ha fet tan irrespirable, que ja ni les coses més virulentes arriben a atacar la sensibilitat dels Diputats, i les conseqüències de les interpellacions i discursos, per ben orientades i documentats que siguin, no es veuen mai per cap banda.

El Parlament, doncs, esdevé, cada dia més, no sols un òrgan deficient i gairebé inútil, sinó més aviat un òrgan entrebancador i innecessari per a governar, que arribaria fins a lligar les mans del poder executiu, si aquest les volgués tenir deslligades, com caldria.

Al Parlament de la Generalitat, les coses rutllen pel mateix camí, salvant quiscun projecte que, com és ara el de la successió intestada, valdria més que no és discutit ni s'aprové, donades les tendències que, per a nosaltres, catòlics, representa. I si l'única variant ha de consistir en trencar aquest ensopiment amb projectes que no poden fer altra cosa que pertorbar les nostres relacions jurídiques i la vida moral, fonament de les primeres, què n'hem de treure que la vida del Parlament de la Generalitat resulti un xic menys ensopida que la del Parlament de Madrid?

És una pena haver de contemplar l'esterilitat d'aquestes institucions, que amb les mateixes resulta ineficient la vida pública, tal com la tenim fins avui estructurada al nostre país. I si aquesta roda principal resta rovellada i sense un funcionament adequat, què podem esperar, en matèria de funcionament, de la resta de la maquinària?

La política del carrer. — Ni al Parlament ni als estaments de govern trobem, doncs, la veritable clau de l'estat de coses actual d'Espanya. Aquesta es troba en un altre indret; en el carrer.

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS

SERVEI DIARI

SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 - Telèfon 21505.

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 - Telèfon 12866.

ALACANT: JOSEP BAUZÀ - Passeig Màrtires, 17 - Tel. 1517

PALMA: Galera, 5 - Telèfon 2227 (La Nova Balear)

El carrer ens dona un seguit de pertorbacions, en el món del treball, que ràpidament van enfonsant la nostra producció. Ens dona discursos dominicals de polítics extremistes, que, més que els pronuncials als centres oficials, endeguen la política. Ens presenta una política local en mans d'alcaldes que fan el que els plau, sense contemplació a lleis, o en mans de Governadors els actes i les decisions dels quals es veuen entrebancats pels corresponents elements polítics de cada localitat, als que han d'obeir per indecisió dels seus superiors. I ens ofereix un estat convulsiu, subjecte a totes les coses més absurdes, que mai no es podria produir si la direcció política es trobés a mans dels qui realment s'hauria de trobar. La política es pot inspirar en el carrer; el que no pot ésser jamai és que la política radiqui en el carrer i faci del mateix el centre de totes les seves activitats. Fins ara, havia estat l'oposició la que es valia del carrer; ara es la política governamental la

que no surt del carrer, la que viu i actua al carrer...

Observeu quines són les conseqüències de tot això, conseqüències que molts puguin qualificar tal vegada de derrotistes? La primera conseqüència és la indisciplina social, que afecta a tallers, fàbriques i llocs de producció, i arriba fins als estaments de la burocràcia oficial. La segona conseqüència es troba en la crisi econòmica que cada dia més va guanyant, a Espanya, el lloc a què no hauríem cregut mai que poguéssim arribar. I la tercera conseqüència és la inestabilitat de tot entre nosaltres, inestabilitat que vol dir tant com trencament de les bases damunt les quals ha de reposar tota institució social i la societat mateixa.

Què en podem esperar de tot això, si no ve, ben aviat, la solució de mals tan greus i destructors?

No volem fer comentaris respecte als fets establerts. El lector coneix prou bé la realitat, perquè no hagi de menester l'ajut del nostre comentari.

Antoni Ferrer, Prev. — *Jesucrist, llum de l'ànima*. Meditacions per a cada dia de l'any. Vol. III, 400 pàgs. Foment de Pietat, 1936.

Obra de la qual ens hem ocupat altres vegades amb el degut elogi (Vegi's CATALUNYA SOCIAL del 21 de març darrer), conté aquest volum III les meditacions adients al temps de Pentecostès, amb les festivitats de la Santíssima Trinitat, el Corpus, el Sagrat Cor de Jesús i l'Assumpció, fins al dia 26 d'agost.

També, com en els Volums precedents, s'ha fet coincidir l'aparició d'aquest amb l'època de l'any litúrgic a què es contrau el seu contingut.

Manuel Trens, Prev. — *El retaule de Sant Jordi, de Vilafranca*. Quaderns il·lustrats del Penedès, n.º 6. Vilafranca del Penedès, impremta Esteve, 1936.

És una intel·ligent monografia sobre aquest retaule, existent en l'església que fou dels frares franciscans. Se'n fa la descripció, del conjunt i de cada una de les taules, i l'estudi iconogràfic, amb les oportunes aportacions dels antecedents literaris (Evangelis apòcrifs) i artístics (escoles i models Orientals), per tal de situar el lector en l'explicació i comprensió de la plasmació figurativa de les escenes representades.

Aquest retaule s'emmarca entre els del segle XIV, i és atribuït a l'escola dels Serra.

Les excel·lents fotografies que acompanyen el text ajuden eficaçissimament a donar completa idea de tan remarcable obra d'art.

M. Reynés-Monlaur. — *Per què esteu tristos?* Novella. Traducció catalana de Maria d'Abadal. Editorial Balmes, S. A., 1936.

Les paraules del Senyor als deixebles d'Emmaús formen com el leit motiv de tota la narració, encaminada a enaltir l'amor sobrenatural, el sacrifici sublim, l'Església, el sacerdocí.

El marcat caràcter social de l'obra tota justifica que ens n'ocupem en aquesta revista. La recomanem als que sentin l'afany de les lectures constructives, àdhuc en les de caire recreatiu. La traducció de la senyoreta Abadal, molt acurada.

Ja sou subscriptors

de

CATALUNYA SOCIAL?

**INVERSIONS DE CAPITALS EN VALORS
RENOVACIO I VIGILÀNCIA DE CARTERES**

CONSULTES SENSE COMPROMÍS

L. Gomis

Corredor de Canvi i Borsa
Fontanella, 15 - Telef. 14.644

OBRES DE TEATRE CATÒLIC

De totes les obres que esmentem a continuació, tenim els caudals o sigui els papers trets, als següents preus: 1 acte, 3,75 ptes.; 2 actes, 5 ptes.; 3 actes, 6,25 ptes.

PER A HOMES

- 1 acte:** *Una creu vora el camí*, en vers, J. MIRACLE, 1,50 ptes. — *Diplomàcia de pagès*, comèdia dramàtica, V. COMA, 2,50 ptes., juntament amb *El rei de les bicicletes*. — *Joan Solivern*, 2 quadres, pròleg i epíleg, R. FERRIOL, 1,50 ptes. — *El pretendent de Lulú*, V. COMA, 2,50 ptes., juntament amb *Les sorpreses de la rifa*. — *Soldats de Crist*, tragèdia en vers, MN. T. BELLPUIG, 1 pta. — *Els Vanitosos*, F. PUIG I LLENSA, 1,50 pessetes. — *La Virginitat triomfant*, drama sacre musical en vers, MN. T. BELLPUIG. (Música de M. VINYES, 3 ptes.).
- 2 actes:** *L'Eloi, ferrer de Figueres*, pròleg, 4 quadres i epíleg, J. ROS, música de Mossèn A. OBIOLS, 2,50 ptes. — *La Princesa està malalta*, A. CARNER i A. MONCUNILL, 2 pessetes. — *Sang tortosina*, drama, pròleg, 2 actes i epíleg, MN. T. BELLPUIG, 0,50 ptes.
- 3 actes:** *L'alegria de fer bé*, C. EIMERICH, 2,50 ptes. — *El cost d'En Pere Boter*, V. COMA, 2,50 ptes. — *Diners que sagnen*, MN. F. GAY, 2,50 ptes. — *Els fills de tothom*, F. BONAVENTURA, 2,50 ptes. — *La força de la tradició*, drama, J. CIVIT i J. FARRÉ, 2,50 ptes. — *L'hàbit de Sant Francesc*, V. COMA, 2,50 ptes. — *Ling-Fu o les angúnies d'un xinès*, 5 quadres, V. COMA, 2,50 ptes. — *Neu als cims i foc al cor*, drama, MN. R. SABORIT, 2,50 ptes. — *Pàtria ofesa*, drama, MN. R. SABORIT, 2,50 ptes. — *El rei de les bicicletes*, V. COMA, 2,50 ptes., juntament amb *Diplomàcia de pagès*. — *Les sorpreses de la rifa*, V. COMA, 2,50 ptes., juntament amb *El pretendent de Lulú*.
- 4 actes:** *L'Àpòstol català*, estampes poemàtiques, MN. F. GAY, 2,50 ptes. — *La Llum de l'Establia*, pastorets en vers, DR. M. TUBAU, 1 pta. (Música del Mestre VINYETA, 4 ptes.).
- 5 actes:** *La covardia de Pons Pilat*, estampes de la Passió, V. COMA, 2,50 ptes.

PER A NENS I NENES

- Per a nens:** *Idilli pastoral*, MN. R. SABORIT, música de MN. A. OBIOLS, 2 ptes., juntament amb *Fulles d'una rosa*. — *El màrtir de l'Eucaristia*, drama, MN. T. BELLPUIG, 0,30 ptes. — *Quadrets i diàlegs catequístics*, en vers, MN. J. M.ª VIADIU, 0,70 ptes.
- Per a nenes:** *La filla del joglar*, en vers, J. ROS, 0,75 ptes. — *Idilli pastoral*, MN. R. SABORIT, música de MN. A. OBIOLS, 2 ptes., juntament amb *Fulles d'una rosa*. — *Fulles d'una rosa*, MN. R. SABORIT, 2 ptes., juntament amb *Idilli pastoral*. — *L'orfeneta*, A. CASTELLTORT, 0,75 ptes. — *El pessebre de la cegueta*, en vers, J. ROS, 1 pta. — *Quadrets i diàlegs catequístics*, MN. J. M.ª VIADIU, 0,75 ptes.

PER A NOIES

- 1 acte:** *Angels del món*, CRISTINA AGUILÀ, 1,25 ptes. — *L'Avarícia escarmentada, o a Barcelona no val a badar*, *Una marquesa antiquada i la «Burra» de Balgam*, V. COMA, 2,50 ptes, totes tres. — *Germanes d'ànima*, drama, CRISTINA AGUILÀ, 0,75 ptes. — *La Venjança de la Reina*, drama en vers, MN. J. PUNTÍ i COLLELL, 1,50 ptes. — *La Virginitat triomfant*, drama sacre musical en vers, MN. T. BELLPUIG. (Música de M. VINYES, 3 ptes.). — *El temps és or*, CRISTINA AGUILÀ (de pròxima publicació).
- 2 actes:** *Si jo fos princesa*, MN. R. SABORIT. (Música de MN. A. OBIOLS, 2,50 ptes.). — *La Simona del Castell*, drama poemàtic, J. ROS, 2 ptes.
- 3 actes:** *Eulària, flor d'ametller*, en vers, MN. J. PUNTÍ i COLLELL. — *Els misteris de l'hostal*, drama, F. PUIG I LLENSA, 2,50 ptes. — *La Rosa beneïda*, drama, MN. J. PUNTÍ i COLLELL, 3 ptes.
- 4 actes:** *Fabiola*, en vers, MN. J. PUNTÍ i COLLELL, 3 ptes. — *La Llum de l'Establia* (adaptat), pastorets en vers, DR. M. TUBAU, 1 pta. (Música de J. VINYETA, 4 ptes.).

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605

BARCELONA

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per

A. GRIERA

Vol. I: A - Azoics

Vol. II: Babaïar - Buvor

Vol. III: Ca! - Cavegol

Vol. IV: Caveguell - Cutxilla

Vol. V: Dabans - Enfar.

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: 30 pessetes

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Angel, 25

Fidel Rodríguez. — Bot, 13

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pl, 12, pral.
BARCELONA